

בבית המשפט העליון

בר"ם 2287/16

כבוד השופטת ד' ברק-ארז

לפני:

ר.ג.א לסביבה בע"מ

המבקשת:

נגד

1. המועצה האזורית עמק חפר

המשיבות:

2. ש.ש. פחטר יבוא ושיווק ציוד בע"מ

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים מיום 10.3.2016 בעת"ם 2293-03-16 שניתנה על ידי כבוד השופטת ו' מרון

עו"ד ליאור להב, עו"ד מירן אליהו-פורט

בשם המבקשת:

עו"ד מתן פרידין

בשם המשיבה 1:

עו"ד נילי ורמן

בשם המשיבה 2:

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים מיום 10.3.2016 (עת"ם 2293-03-16, השופטת ו' מרון). בית המשפט המחוזי דחה את בקשתה של המבקשת למתן צו ביניים, שהוגשה לצד עתירתה המינהלית.

רקע והליכים קודמים

2. בחודש אוגוסט 2014 פרסמה המשיבה 1, המועצה האזורית עמק חפר (להלן: המועצה), מכרז לאספקה של מכונת טאוט. המשיבה 2, ש.ש. פחטר יבוא ושיווק ציוד בע"מ (להלן: פחטר), זכתה במכרז, ובחודש דצמבר 2014 סיפקה למועצה מכונת טאוט בתמורה לסכום של 268,000 שקל בצירוף מע"מ. בשל כשלים בתפעול המכונה פחטר נאותה להחליפה במכונה אחרת בתמורה לתוספת תשלום של כ-134,000 שקל. החלפה זו אושרה בהחלטה של מליאת המועצה מיום 1.3.2016.

3. המבקשת, העוסקת במכירה, שיווק ויבוא של מכונות טאוט, הגישה עתירה לבית המשפט המחוזי ובה טענה כי מכונת הטאוט החדשה נרכשה שלא כדין וכי היה

על המועצה לערוך מכרו טרם רכישתה. בד בבד עם הגשת העתירה הגישה המבקשת בקשה למתן צו ביניים שימנע את ההתקשרות בין המועצה לבין פחטר ללא פרסום מכרו עד להכרעה בעתירה, או את מימושה של ההתקשרות, ככל שכבר בוצעה.

4. בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה בקבעו כי לכאורה המועצה פעלה על-פי הסמכות המוקנית לה בסעיף 3(7)(א) לתוספת השניה לצו המועצות המקומיות (מועצות אזוריות), התשי"ח-1958 (להלן: הצו). סעיף זה קובע כי מועצה אזורית רשאית להתקשר בחוזה ללא מכרו אם מדובר בחוזה "הבא להגדיל את הוצאות המועצה האזורית בפרט מפרטי חוזה קיים, ובלבד ששיעור הגדלת ההוצאות אינו עולה על 50% מההוצאות לגבי אותו פרט על פי החוזה הקיים". בית המשפט המחוזי קבע כי לא הוכח שבין המשיבות נערך משא ומתן לרכישת מכונה חדשה, וכי פרק הזמן הקצר שבין מועד אספקת המכונה לבין מועד החלפתה תומך בכך שלא מדובר בהתקשרות חדשה. בית המשפט המחוזי הדגיש כי אמנם אין תיעוד של תלונותיה של המועצה בגין תפקודה הלקוי של המכונה המקורית, וציין כי נראה שההתנהלות בנושא זה נערכה בעל-פה. בית המשפט המחוזי הוסיף כי תוספת התשלום ששילמה המועצה תומכת במסקנה זו, שכן סביר להניח שהמועצה לא רכשה מכונה חדשה במחיר כה נמוך אלא במסגרת עסקת חליפין. כמו כן נקבע כי מאזן הנוחות נוטה לטובת המשיבות, בשים לב לכך שההצעה לבצע את העסקה במחיר הנקוב הוגבלה ב-45 יום.

בקשת רשות הערעור והתשובות לה

5. בבקשה שכפני טוענת המבקשת כי החלטתו של בית המשפט המחוזי מתבססת על פרשנות שגויה של סעיף 3(7)(א) לתוספת השניה לצו, וכי פרשנות זו יצרה, לטענתה, "פגור חדש ממכרו". לשיטתה, סעיף זה מאפשר להגדיל את הוצאות המועצה "לגבי אותו פרט", בעוד שבמקרה דנן המועצה למעשה רכשה מכונה שונה לחלוטין בדרך של עסקת "טרייד אין".

6. בנוסף, המבקשת טוענת כי העובדה שתוספת התשלום שהמועצה נדרשה לשלם בתמורה למכונה החדשה היא בדיוק חצי ממחיר המכונה הישנה מעוררת חשד ומעידה על כך שהמועצה מנסה להשתמש בסעיף 3(7)(א) לתוספת השניה לצו לצורך התאמה לא ראויה של ההתקשרות למידותיה של פחטר. כמו כן, לשיטת המבקשת המועצה לא הציגה ראיה לכך שהמכונה הישנה אינה תקינה, ואף אין כל ראיה להתכתבות בין המשיבות בעניין זה. לבסוף, המבקשת טוענת כי החוזה אשר נלווה למכרו מקנה למועצה טווח פעולה רחב למול הזוכה ככל שיתגלו כשלים במכונה, אך לא מאפשר ביצוע עסקת "טרייד אין".

7. הבקשה הגיעה לשולחני ביום 3.4.2016, כשבועיים לאחר הגשתה, עם השלמת הליכי הפקדת ערבון. המשיבות הגישו את תשובותיהן לבקשה ביום 10.4.2016, בהתאם להחלטותי מיום 3.4.2016 ומיום 6.4.2016.
8. המשיבות טוענות כי יש לדחות את הבקשה על הסף משום שהיא הוגשה בשיהוי והפכה לתיאורטית. המשיבות מפנות לכך שהבקשה הוגשה רק ביום 21.3.2016, אחד-עשר יום לאחר מתן החלטתו של בית המשפט המחוזי, בעוד שההתקשרות ביניהן באשר למכונה החדשה הושלמה כבר ביום 13.3.2016. לטענת המשיבות, מכונת הטאוט מצויה כיום בהליך ייצור וצפויה להגיע ארצה בתוך שבועות ספורים. המועצה מדגישה כי המבקשת אף לא הגישה בקשה לסעד זמני יחד עם הבקשה למתן רשות ערעור, ועל כן אין לה להלין אלא על עצמה.
9. המשיבות מוסיפות וטוענות כי ההתקשרות ביניהן בוצעה בהתאם להוראות סעיף 3(7)(א) לתוספת השניה לצו. לטענתן, בנסיבות העניין אף מדובר בפתרון יעיל יותר מאשר עריכת מכרז חדש.
10. לטענת המשיבות, גם מאזן הנותות נוטה לטובתן, שעה שהמבקשת לא הצביעה על נזק בלתי הפיך שייגרם לה ושלא ניתן יהיה לתקנו על-ידי פיצוי כספי. בהקשר זה מטעימה פחטר כי ההתקשרות החדשה בינה לבין המועצה התאפשרה רק לאחר שהתקבלה הסכמתו של יצרן המכונה, וכי תוקפה של הסכמה זו יפוג אם יינתן צו ביניים.
11. כמו כן, המשיבות מעלות טענות נגד טענותיה העובדתיות של המבקשת. יצוין כי פחטר מדגישה שהמכונה שסיפקה במסגרת המכרז הייתה תקינה, אך היא נאותה להחליפה לפני משורת הדין בעקבות תלונות של המועצה.
12. המועצה טוענת עוד כי הדיון בעתירה לגופה נקבע ליום 30.5.2016 וכי אין הצדקה לדון בסוגיה זו כעת במקום במסגרת הערעור על פסק הדין הסופי של בית המשפט המחוזי, ככל שיוגש. בנוסף, לטענתה הבקשה אינה מעלה כל שאלה בעלת חשיבות ציבורית ועקרונית.
- דיון והכרעה
13. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

14. כלל הוא כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בהחלטות שעניינן בקשה למתן צו ביניים (ראו למשל: בר"ם 1409/16 י. תירוש מסחר בע"מ נ' עיריית קרית אתא – מחלקת גביה והיטלים, פסקה 9 (21.3.2016)), ולא מצאתי לנכון לעשות כן במקרה דנן.

15. בהחלטה שעניינה מתן צו ביניים על בית המשפט לשקול שני שיקולים: סיכויי העתירה ומאזן הנוחות. בין שני שיקולים אלה מתקיים יחס של מקבילית כוחות, כאשר לרוב ניתנת הבכורה לשיקול שעניינו מאזן הנוחות (ראו למשל: בר"ם 8325/14 בן דן השקעות ופיתוח בע"מ נ' ועדת הערר לתכנון ולבניה – מחוז צפון, פסקה 16 (29.12.2014) (להלן: עניין בן דן); בר"ם 5209/15 חילאילה נ' ראש עיריית סכנין, פסקה 17 (16.9.2015)).

16. אני סבורה כי במקרה דנן מאזן הנוחות נוטה באופן מובהק לטובת המשיבות. המבקשת הגישה את הבקשה למתן רשות ערעור רק לאחר שחלפו כאחד עשר ימים ממועד מתן ההחלטה בבית המשפט המחוזי. לבקשת רשות הערעור לא נלוותה בקשה לסעד זמני. זאת, חרף העובדה שבית המשפט המחוזי נתן ביטוי בהחלטתו לסד הזמנים הקצר שבו נתונה ההתקשרות. ואמנם, בפרק הזמן שבין מתן החלטתו של בית המשפט המחוזי למועד הגשת הבקשה לבית משפט זה המועצה הוציאה לפחטר הזמנה בהתאם להצעת המחיר שהוגשה על-ידיה, ובכך הושלמה ההתקשרות ביניהן (ראו והשוו: עניין בן דן, בפסקה 17). על-פי הנטען על-ידי המשיבות הליך הייצור של המכונה נמצא בשלבים מתקדמים. בנסיבות אלה, ובשים לב לפרק הזמן שחלף ממועד מתן ההחלטה בבית המשפט המחוזי למועד שבו הגיעה הבקשה לשולחני, מאזן הנוחות נוטה לעבר המשיבות. די בכך כדי לדחות את הבקשה. על כן ואינני נדרשת לסיכויי העתירה, כמו גם לטענות נוספות שעשויות לעלות בין הצדדים.

17. סוף דבר: הבקשה נדחית. המבקשת תישא בהוצאות המשיבות בסך של 4,000 שקל לכל אחת.

ניתנה היום, ד' בניסן התשע"ו (12.4.2016).

ש ו פ ט ת